

הם סובבים אותה,
שבעת כוכבי הלכת
אך היא בוערת אל
חיוורון פניו.
והוא רחוק כל כך,
בשמי כדור הארץ,
אבל נכסף אליה
לאש זהב.

צל הירח
אל פני השמש נמשך.
תמיד בין יום ובין לילה,
נוגעים שם למעלה,
וזו לא די לו, לא די לה -
רק לרגע והלאה.
וכך כל יום, שנים אין ספור,
הוא מת באורה,
היא באורו.
שקיעת זריחה ורודה,
אהבה אבודה.

אווירה פה חמה,
לילה לבן אור לבנה,
גם נגה נגה,
אין פה ליקוי, צדק איתה,
בא לי לשים לך טבעת כאילו את שבתאי,
את מתרחקת כמו פלוטו, ואם אני שב - די,
בואי נמריא ביחד עם החללית,
על אורנוס ועל נפטון עוד נביט,
כדור הארץ הוא שלנו אם נחליט,
בשביל של החלב נשתה גלקסיה עם קשית.

לא פעם בייאושם
הם מחשיכים לרגע,
ליקוי ירח
ליקוי חמה.
אך במרדף הזה
הם מאירי שמים,
שבויים במסלולם
בלי נחמה.

צל הירח
אל פני השמש נמשך.
תמיד בין יום ובין לילה,
נוגעים שם למעלה,
וזו לא די לו, לא די לה -
רק לרגע והלאה.
וכך כל יום, שנים אין ספור,
הוא מת באורה,
היא באורו.
שקיעת זריחה ורודה,
אהבה אבודה.